

Posudek vedoucího bakalářské práce Michaely Feiglové *Využití archetypu hrdiny v marketingové komunikaci značky Nike*

Předně bych rád podotknul, že verzi práce, která byla odevzdána, jsem viděl necelý den před jejím odevzdáním, proto veškeré připomínky, které jsou v tomto posudku adresovány, bych zdůraznil i předem a žádal jejich přepracování před odevzdáním práce.

Práce obsahuje řadu problematických míst. Za prvé je práce plná floskulí a vágních formulací (např. „V antické filosofii byly archetypy vzory idejí, pro literaturu to jsou vzory postav, v psychologii pak vzory vnímání“, str. 2), a zejména nepřesných výkladů. Úvodní kapitola o pojetí archetypu (diplomantka velmi často uvádí „původní“ významy jistých pojmů, což ale práci nijak neprospívá) je značně zmatená, respektive stálo by za to vyjasnit, co autorka práce od Junga přebírá (a co nikoliv), protože dále se v práci s pojmem archetypu nepracuje tak, jak byl vymezen Jungem.

Druhá kapitola na první kapitolu ne úplně navazuje, kdy diplomantka, když referuje 12 typů archetypů, tak ty stojí v opozici k definici Junga.

Když už se diplomantka zabývá archetypem hrdiny, literatura, kterou k tomuto tématu využívá, je velmi slabá.

Nejsem úplně přesvědčen, že pro práci je nutné, aby v ní byl obšírný popis tzv. „marketingového mixu“, když se ve své podstatě diplomantka zabývá video reklamou.

Nejvíce problematická je ale kapitola č. 3 nazvaná „Sémiotika“. Asi není v mých silách vypisovat všechna nepřesná tvrzení, zde jsou pouze ilustrativní příklady: „Sémiologie byl později vzniklý termín označující totéž, co sémiotika, vytvořený a používaný Sauserem, pojem se však až na románské země neuchytil“ (str. 13), diplomantka vyvrací sama sebe: „Především Peirce a Sauser jsou pro své přístupy považováni za zakladatele a průkopníky oboru. Jejich dva rozdílné přístupy, které níže představím, jsou dnes střídavě upřednostňovány nebo jsou naopak ztotožňovány. Je však chybou je ztotožňovat vzhledem k počtu rozdílů mezi nimi a vzhledem k tomu, že každá se věnuje jiné oblasti teorie znaku“ (str. 13), přičemž se však na začátku kapitoly dočítáme, že „Na začátek bych ráda upřesnila práci s jazykovým aparátem. Vycházím z názvosloví, jež používá Černý, budu se tedy držet pojmu sémiotika, nikoliv sémiologie či sémantika (Černý, 1996, p. 414). Sémiologie byl později vzniklý termín označující totéž, co sémiotika, vytvořený a používaný Sauserem, pojem se však až na románské země neuchytil“ (str. 13).

Kapitola „Denotace a konotace“ je zmatená a znovu v ní nacházíme nepřesná tvrzení, protože je zastřen primární rozdíl mezi denotací a konotací. A hlavně, mám dojem, že popisy denotace a konotace jsou spíše až „referátového“ rázu, kdy není odkaz na zdroje, takže vlastně se dají dohromady nějaké výroky, které se sice vzájemně vyvracejí, ale vyvolávají dojem, že tak tomu opravdu je. Situace je o to problematičtější, že diplomantka v „praktické části“ využívá právě pouze rovinu denotace a konotace.

Stejně je tomu tak i v okamžiku, kdy diplomantka charakterizuje mýtus podle Barthesa. Některé definice jsou správné, avšak podkapitola je vágní, plná obecných charakteristik, kdy diplomantka nezmiňuje různé strategie mýtu (tautologie, atd.), respektive například vůbec nerozpracuje téma performativní proměny dějin na přirozenost.

Kapitola, v níž mají být představena teoretická východiska, je tak velmi slabá.

Dále podotýkám, že diplomantka pracuje zejména se sekundární literaturou; z toho nejspíše vyplývají veškeré problematické pasáže v teoretické části práce.

Praktická část práce je analýzou reklamních spotů, kdy analýza je nesena zejména rozlišením roviny denotace a konotace. Tato část práce je repetitivní a zejména pasáže věnující se rovině konotace jsou plné vágních a subjektivních sdělení, které nemají velkou teoretickou relevanci („S jeptiškou máme v naší kultuře obvykle spojené jiné stereotypní představy o trávení volného času a proto je pro nás ještě více překvapující fakt, že jde o jeptišku, než že jde o starou ženu“, str. 20). Rád bych jen dodal, že toto za sémiotickou analýzu považovat nelze.

Práce je plná formální nedostatků: „V Antickém světě“ (str. 2), špatně napsaná jména autorů: „Pierce; Saussur“ (str. 13).

Práce také nesplňuje minimální počet stran, bez obsahu a seznamu literatury tělo práce má 37,5ns, což by nejspíše nemusel být problém u práce, která je velmi vysoké kvality.

Práci k obhajobě nedoporučuji a hodnotím známkou „4“.

V Praze dne 1. 9. 2017

Mgr. Martin Charvát, Ph.D.